

Тържествува ясното небе. Блѣстящитѣ звѣзди лѣятъ чудно-нѣжна свѣтлина.

Пристигатъ нашитѣ пѣтници до самитѣ врата на града Назаредъ.

Майката била излѣзла да дири своето обично дѣте. Щомъ Прѣсвета Дѣва видѣла чуднитѣ пѣтници, въ страха си се отдрѣпнала надирѣ и почнала да вика.

— Миличко дѣте!... Бѣгай по-скоро при мене! Погледни какви звѣрове те заобикалятъ!...

Кротко и спокойно ѝ отговорилъ дѣтето — Христось:

— Чуй ме, миличка ми майко! Жаля ги, обичамъ ги азъ даже и кога сж разгнѣвени... А

любовта и жалостта сж такива нѣща, които се не сломяватъ, [които се не надвиватъ отъ никаква сила!...

Съ кротость, любовъ и жалость Христось побѣдилъ...

